

Proloog

Vermoeid liepen ze samen de weg terug naar de chalet. Even bleef ze staan en legde een hand op zijn arm. “Wacht, ik moet je iets zeggen!” Verbaasd keek hij haar aan.

“Ik zou willen dat je nog deze avond de groep verlaat! Voor mensen zoals jij is er geen plaats!”

“Hoe bedoel je?” vroeg hij argwanend en ongerust.

“Ik ken je grote geheim! Je bent een veroordeelde pedofiel!”

Even bleef het stil. Na een korte aarzeling zei hij: “Ik ben inderdaad veroordeeld en heb mijn straf aanvaard en volledig uitgezeten. Ik heb nooit om een vervroegde invrijheidstelling gevraagd, zodat ik na het uitzitten van mijn volledige straf, aan niemand meer rekenschap zou moeten geven en kon gaan en staan waar ik wil. Ik heb mijn schuld aan de gemeenschap vereffend en niemand kan of mag mij nog nawijzen. Als je het zou verder vertellen zal ik niet nalaten een klacht voor smaad en eerroof tegen jou in te dienen. Met de nieuwe privacywetgeving staan daar strenge straffen op!” Het laatste werd met stemverheffing uitgesproken.

“Je bent een vies oud mannetje en ik wil je hier weg!” schreeuwde ze. Hij nam haar bij de schouders vast om haar te kalmeren, maar ze rukte zich los. De plotse beweging deed haar het evenwicht verliezen waardoor ze uitschoof op de, door de overvloedige regen van de laatste dagen, nog steeds vochtige grond. Zo snel ze kon sprong ze recht en spurtte de weg op naar de chalet, haar kleding onder de modder. Hij wou haar nalopen, maar besliste haar te laten kalmeren en nog even langs de nog steeds kolkende rivier te wandelen om zelf tot rust te komen. Even verder stond hij aan de rand van het water in gedachten verzonken. Te laat realiseerde hij zich de arm die rond zijn nek werd geslagen en de hand die op zijn achterhoofd drukte. Tevergeefs probeerde hij met beide handen de arm los te wrikken maar de druk op beide halsslagaders deed hem het bewustzijn verliezen.

Hoofdstuk 1

Claude werd met hoofdpijn wakker en was boos op zichzelf toen hij zag dat het al zo laat was. Zijn maag was niet in orde van de hoeveelheid drank die hij de vorige avond naar binnen had gewerkt. Hij moest aan zichzelf toegeven dat het afscheid van Jean Louis hem zwaarder viel dan hij ooit had vermoed. Jean Louis De Vleeshouwer was gedurende 11 jaar zijn rechterhand, partner en steun geweest sinds hij commissaris van de recherche in Verviers was geworden. Nooit had hij gedacht dat er aan de samenwerking zo vroeg en abrupt een einde zou komen. Veertien dagen geleden was Jean Louis bij hem op kantoor gekomen en hem verteld dat hij bij de dokter langs was geweest omdat hij zich regelmatig moe voelde. Claude had wel gemerkt dat hij af en toe snel buiten adem was, iets vergat of eigenaardig reageerde. Maar daar had hij verder geen aandacht aan geschonken. Jean Louis had hem met een stalen gezicht gezegd dat hij slecht nieuws had. Dat hij leed aan Fronto-temporale dementie en dat er niks aan te doen was. Op de vraag van Claude, die over de ziekte weinig of niets wist, had Jean Louis hem uitgelegd dat hij het contact met de buitenwereld zou verliezen, in een rolstoel zou eindigen met incontinentie er nog bovenop. Geschrokken had Claude hem op de man af gevraagd hoe hij zelf zijn toekomst tegemoetzag. “Uiteraard moet ik hier zo snel mogelijk stoppen voor de andere collega’s het opmerken. Daarna zal ik voor dat ik het niet zelf meer kan beslissen, zoals die bekende Vlaamse schrijver, euthanasie aanvragen. Ik ben niet gehuwd en heb geen kinderen. Mijn ouders zijn allebei overleden en ik wil mijn enige zus niet belasten met het eindeloos rekken van mijn leven. Claude had hem met open mond en zonder onderbreken aanhoord. Het was alsof hij een oudere broer moest afgeven. Toen hij bekomen was liepen ze samen naar hun stamcafé waar ze de hele namiddag en avond goede en minder goede herinneringen hadden boven gehaald onder het drinken van hun vele La Chouffe’s. Toen ze s’ avonds laat halfdronken afscheid namen en uit voorzorg met een taxi naar huis reden, was alles besproken. Binnen de veertien dagen zou er een groot afscheidsfeest gehouden worden. Jean Louis zou zelf voor vervanging zorgen en zijn superieuren op de hoogte brengen van zijn verplicht afscheid van de dienst. Vele collega’s waren verbaasd dat Jean Louis op 61-jarige leeftijd al stopte, maar waren niets wijzer geworden. Ze konden enkel zijn vertrek aanvaarden. Claude had woord gehouden en na de verplichte speeches was er een groot feest losgebroken waar Claude en Jean Louis tot de laatsten bleven om de lichten achter zich te doven.

Nu lag Claude hier op zijn bed, boos op zichzelf dat hij, die anders altijd bij de eersten op kantoor aanwezig was, nu te laat zou komen. Hij nam niet de tijd om zich te wassen of te scheren en trok dezelfde kleren aan die hij de vorige dag had gedragen en klauwde met zijn vingers door de haren terwijl hij snel de deur achter zich dicht trok. De politieman in uniform aan het loket trok grote ogen toen hij de verwaarloosde man zag voorbijkomen, maar hield wijselijk zijn mond. Daar waar de kantoordeur van de commissaris altijd open stond, werd deze nu met een smak gesloten. De politieman dacht: “Oei dat afscheid is zwaarder uitgevallen dan voorzien!” Hij wachtte enkele ogenblikken voor hij voorzichtig op de deur van de commissaris klopte en na een dreigende “Ja!” voorzichtig de deur opende.

“Er is hier iemand die blijkbaar een afspraak heeft met u.”

“Ik heb helemaal geen afspraak!”

Maar voor hij nog iets verder kon zeggen duwde een jonge vrouw de politieman voorzichtig opzij en zei: “Rechercheur De Vleeshouwer heeft die afspraak gemaakt en voilà hier ben ik dan!” Commissaris Wagrain wees zonder een woord te zeggen naar de stoel voor zijn bureau en knikte naar de politieman alsof hij wou zeggen: “Dank u, je mag gaan!”

De jonge vrouw legde een stevige map op het bureau van de commissaris en terwijl ze voor hem kwam staan zei ze: “Ik ben Danielle De Waele uw nieuwe collega!” Met grote ogen keek hij haar nu van kop tot teen aan en zag een grote, volgens hem bijna een meter tachtig lange, slanke getrainde vrouw op hoge hakken met een korte rok en aansluitend jasje voor zich staan. Langzaam daalde zijn blik naar beneden naar het dossier dat voor hem op zijn bureau lag en opende het. Hij nam stilzwijgend haar gegevens door. Dochter van een Waalse notaris en een Vlaamse moeder. Perfect tweetalig. Naar hier verplaatst na een onverkwikkelijke zaak op haar vorige post in Knokke-Heist waar één of andere superieur zijn pollen niet had kunnen thuishouden. Ze had hierop gereageerd met een hevige kniestoot in zijn kruis waardoor haar positie daar niet langer gewenst werd. Jean Louis had hiervan gehoord en had met zijn hoogste superieur overlegd om haar naar hier te halen, om hem te vervangen. Ze was een fervente beoefenaar van karate en had na jaren zware, regelmatige trainingen het geschopt tot zwarte gordel 5de Dan “Godan”. Even keek hij op van zijn dossier en bekeek haar drooggetraind lichaam en las verder. Ze had criminologie gestudeerd en was een goed element, maar soms impulsief en een ware furie. Normaal gezien zou hij blij moeten zijn met haar talenkennis nu de zomerperiode binnenkort aanbrak en hier in de buurt veel Vlaamse en Nederlandse toeristen op vakantie kwamen. Nu echter ongeschoren en in gekreukelde kledij voelde hij zich ongemakkelijk en wou aan het onderhoud zo snel mogelijk een eind maken. Hij sloot het dossier en keek haar langzaam aan.

“Ik ben Commissaris Wagrain en heet je welkom. Heb je al een onderkomen?”

“Ja, de administratie heeft mij een klein appartement ter beschikking gesteld, dank u.”

“Ok om je hier op je gemak te stellen zal ik je DéDé heten naar uw initialen.”

Hij zag dat ze hier totaal niet mee was opgezet, maar ging verder: “Ik verwacht je hier morgen om 8 u op bureau en hoop dat je nog iets professionelere kleren mee hebt gebracht, want zo wil ik je niet naast mij! Je kan gaan!”

Het was alsof haar ogen vuur schoten terwijl ze hem woedend aankeek, knikte en de deur met een smak achter zich dicht trok. Toen ze verdwenen was dacht Claude: “Wat moet ik hier met zo een salonmadammeke doen? Hij keek omhoog en dankte met een grijns Jean Louis voor zijn nieuwe rechterhand. Hij heropende het lijvige dossier want wou elke letter lezen zodat hij haar gemakkelijker zou kunnen evalueren. Vroeger dan gewoonlijk vertrok hij naar huis en ging snel slapen.

De volgende ochtend ging zijn wekker zoals gewoonlijk om 6 u. Hij zette Spotify met zijn geliefkoosde muziek op en sprong onder de douche. Na de scheerbeurt voelde hij zich als herboren. Hij trok een lichtkleurige jeans aan met een witte polo er bovenop. Zijn holster met zijn Glock 17 Gen 5 was onzichtbaar onder zijn cognac lederen bomber jasje. Hij bekeek of zijn haar perfect zat en vertrok naar kantoor. Ruim voor de dienst begon, liep hij de gang door

en hoorde aan het einde van de gang waar de kleedkamers zich bevonden, al douchegeluiden. Nieuwsgierig liep hij er naartoe want hij wist dat de meesten slechts douchten na hun shift. Hij hoorde een vrouwenstem neuriën waardoor hij wist dat hij niet onaangekondigd kon binnenstappen. Hij klopte op de deur en wachtte. Hij hoorde de vrouwenstem roepen: “Een ogenblikje!” en dat de douchekraan werd dichtgedraaid. Enkele ogenblikken later werd de deur opengetrokken door een in een witte handdoek gedraaide Danielle die hem vroeg: “Wat wil je van mij?”

Verbaasd zei de commissaris: “Niets, ik vroeg me enkel af wie hier zo vroeg al aan het douchen was.”

Met uitgestoken kin antwoordde ze: “Elke morgen ga ik ongeveer 8 km hardlopen en wil nadien douchen om, in tegenstelling tot sommigen hier, proper aan mijn dagtaak te kunnen beginnen.”

In haar ogen blonken lichtjes want hij herkende de sneer die ze hem gaf over zijn slordige vertoning van de vorige dag. Het kwam in hem op om zich hiervoor te verontschuldigen maar hij draaide zich om en zei: “Dédé, ik wacht op jou in mijn kantoor, ok?” Nog voor ze kon antwoorden was hij al vertrokken.

Deze morgen stond zijn kantoordeur zoals gewoonlijk weer volledig open zodat hij hoorde en zag wat er op de gang gebeurde. Hij hoorde het geluid van snelle hakken maar voor hij kon opkijken was de drager al voorbij en die liep terug naar voor, waar hij haar luid hoorde vragen: “W.C?”. De politieman wees naar achter en ze liep er naartoe. Hij had het dossier neergelegd dat hij aan het lezen was en vroeg zich af wanneer ze zou binnenkomen.

Opnieuw hoorde hij haar snelle stappen en haar luide stem die zei: “U heeft mij waarschijnlijk verkeerd begrepen, ik vroeg naar WC, het bureau van Wagrain Claude, de commissaris. “

Hij schrok en wist dat hij vanaf nu hier op zijn bureau smalend WC als bijnaam had gekregen. Toen ze binnenkwam was hij boos, heel boos.

Daar stond ze in aansluitende designer jeans en witte bloes die op borsthoogte een beetje gespannen stond, waardoor een stukje frivole bh zichtbaar was. Hij zag dat ze cowboyboots aanhad met een stevige hak. Aan haar riem droeg ze een Glock 19. Hij wees haar de stoel voor zijn bureau aan. Ze verkoos echter om recht te blijven staan want ze verwachtte een donderpreek. Langzaam stond hij recht en nu nam zij de tijd om hem voor het eerst eens goed te bekijken. Zijn zwarte haar begon aan de slapen wat grijs te worden, was netjes gewassen en in vorm gekamd, zijn sterke kin was gladgeschoren waardoor ze in verleiding kwam om er even met een vinger over te gaan, maar ze wist zich te beheersen. Zijn lichte jeans was aansluitend en straalde kracht uit. Moest ze hem in een bar ontmoet hebben zou hij haar zeker een drankje mogen aanbieden, dacht ze bij zichzelf. Ze bleef recht voor zijn bureau staan terwijl hij naast haar kwam. Ze merkte dat hij zeker een halve kop groter was dan zij en voelde zich niet op haar gemak. Was ze te ver gegaan?

Plots riep hij, zodat ze hem door de open deur tot ver in het gebouw kon horen: “Ik WIL DAT OVER DIE WC NOOIT MEER HOREN!”

“EN IK WIL DIE DÉDe OOK NOOIT MEER HOREN!” snauwde ze terug.

Een beetje angstig draaide ze nu het hoofd naar hem en zag tot haar verbazing dat er een glimlach over zijn mond hing.

Even kon je een naald horen vallen tot hij rustig zei: “Ok rechercheur De Waele, ik zie dat jij een Glock 19 in je holster hebt, de vraag is of je er ook iets kan mee doen, volg mij naar de schietbaan!”

In haar dossier had hij gelezen dat ze tijdens haar opleiding tot de besten behoorde en hij wou zich met haar meten.

Daar aangekomen zei hij enkel: “Kijk en leer!” Beide zetten de veiligheidsbril en oorbeschermer op, waarna de commissaris vliegensvlug zijn wapen trok en zijn magazijn leeg schoot op het doel. Hij liet het schietdoel naderen en toonde op de silhouet dat al zijn kogels gegroepeerd in de borst waren beland. Fier draaide hij zich naar haar, hief een van zijn oorbeschermers op en zei: “Laat maar eens zien wat jij kan!”

Ze ajusteerde haar oorbeschermer, trok rustig haar wapen, mikte en schoot in een snel tempo haar wapen eveneens leeg. Hij haalde de target naar hen toe en zag dat zij totaal anders had geschoten. 4 maal in de hartstreek eenmaal in het voorhoofd tweemaal in elk van de kleine schietschijf naast beide zijden van het hoofd op het blazoen en de rest leek wel een getekende lachende mond op het gezicht van de afbeelding. Ze deed haar oorbeschermer af en zei met een treiterig glimlachje: “Tevreden?” Hij schoot in de lach, gaf haar een stevige klap op de schouder die ze zonder bewegen incasseerde en zei: “Je bent meer dan goedgekeurd, uw voorganger was slecht met wapens maar had een scherpe geest! Hopelijk heb jij dat ook!”

“Ik zal uiteraard nog veel van jou moeten leren, maar het voordeel is dat wat ik al weet ik in beide landstalen kan gebruiken!” In haar ogen zag hij pretlichtjes en hij dacht: “Het zal totaal anders zijn als met Jean Louis!”

Voor de rest van de dag kreeg ze de tijd om alle dossiers waar eraan gewerkt werd door te nemen en toen ze klaar was kwam hij haar uitnodigen om samen een glas te gaan drinken. Ze trok een roodleder jas aan en volgde hem naar zijn stamcafé. Toen de uitbater hen verwelkomde zei hij: “Dit is mijn nieuwe rechterhand, rechercheur De Waele.” Ze glimlachte en vroeg: “Mogen wij 2 La Chouffe’s?” Ze draaide zich naar hem en vervolgde: “Jean Louis heeft mij gebriefd!” Claude stak een dikke duim op. Danielle was blij dat de kennismaking, alhoewel slecht begonnen, uiteindelijk toch goed geëindigd was.

Hoofdstuk 2

Toen de 2 mannen de schuifdeur van het clublokaal openschoven werden ze begroet door de zware stem van Erwin, de secretaris van hun Tennisclub. “Biertje?”

“Neen dank je, we gaan eerst even douchen!”

Even later kwamen beiden met nat haar, keuvelend uit de kleedkamer. “Nu mag je ons gerust dat pintje aanbieden als het aanbod nog geldt!”

“Natuurlijk! Nathalie breng je even drie biertjes alstublieft? Zet u bij Mijnheer de voorzitter!” Met een glimlach ging Pierre zitten terwijl Raf een stoel bijtrok en op zijn beurt ging zitten. Pierre en Raf waren al jaren vaste tennispartners en elke wedstrijd werd stevig bevochten omdat geen van beiden beter was dan de andere. Toen Pierre gevraagd werd om voorzitter te worden na het overlijden van de vorige, had hij er op gestaan dat Raf ondervoorzitter werd. Hij had niet veel overredingskracht nodig gehad om Raf over de streep te trekken. Raf was tuinarchitect en gescheiden. Hij had samen met Eric, zijn vennoot, het bedrijf van nul gestart en het uitgebouwd tot een bedrijf met 26 man die naam en faam verworven had door de jaren heen. Eric hield zich vooral bezig met bureauwerk en het was Raf die van heel vroeg tot heel laat zijn tijd verdeelde tussen werven, plannen tekenen en besprekingen met klanten. Zijn vrouw Tania genoot van het verdiende geld, maar voelde zich gefrustreerd door de afwezigheid van haar hardwerkende man. Op een dag was ze op bureau gekomen en, omdat Raf er weer niet was, in tranen uitgebroken. Eric had haar getroost en van het één was het ander gekomen. Drie maand later zei ze tegen Raf, toen hij uit de badkamer kwam en zich met een zucht op bed liet vallen: “Wij moeten eens praten, dit is geen leven meer! Ik kan dit niet meer aan. We leven naast elkaar, ik wil scheiden!”

Verbaasd was hij rechtop gaan zitten en vroeg: “Wat bedoel je?”

“Ik heb iemand anders!”

“Ken ik hem?”

“Ja je kent hem heel goed, het is Eric.”

“Wat?” was het enige dat de beduusde man kon uitbrengen.

“Ik wil zonder ruzie uiteengaan. Ik heb onze zonen al op de hoogte gebracht. Ze waren er niet gelukkig mee maar willen geen partij kiezen. Ze hebben samen hun transportbedrijf en wonen al zelfstandig. Dus zou ik voorstellen dat jij een nieuwe woonst zoekt want Eric zou hier willen komen wonen. Het bedrijf is toch eigenaar dus dat kan geen probleem zijn.”

Raf zweeg en ging liggen en sloot de ogen. De hele nacht lag hij roerloos te denken en tegen de morgen stond hij op en zei enkel. “Ik voel mij verraden, zowel door mijn vrouw als door mijn vennoot!”

Met een harde klap sloot hij de kamerdeur en liep naar beneden. Zonder ontbijt reed hij naar de zaak waar er al veel bedrijvigheid was. Eric zat aan zijn bureau en waarschijnlijk had Tania hem al op de hoogte gebracht van het gesprek van gisteravond. Hij vermeed de kwade

blikken van Raf en instrueerde de mannen wat hen die dag te doen stond. Toen de laatste ploeg vertrokken was wou ook hij het bureel verlaten.

Raf blokkeerde hem echter en zei: “Is dit de dank voor al die jaren van inzet?”

“Ik heb even hard gewerkt als jij!” was het antwoord.

“Je verstaat dat we onder de gegeven omstandigheden niet meer kunnen samenwerken!” riep een woedende Raf.

Eric was hem echter voor: “Ik had me hieraan verwacht en heb een accountantsbureau, waar we nog nooit mee hebben gewerkt, de opdracht gegeven om te berekenen hoeveel je aandelen waard zijn en heb een bank gevonden die mij het nodige geld wil lenen om je uit te betalen.”

Raf werd nog bozer, vooral over het feit dat alles precies al geregeld was. “Geef mij het dossier dat je accountant heeft opgemaakt en ik zal het met mijn raadsman bekijken. Als de cijfers correct zijn zal ik je niet tegenwerken, ik zal je zelfs gelukwensen met die valse Tania!”

Eric haalde een dikke map uit een schuif van zijn bureau en overhandigde het.

“Ik hou je op de hoogte, maar nu moet ik aan het werk voor ONS bedrijf!” Met gierende banden reed hij de grote poort door.

Vier maand later zaten de twee vennoten met de notaris voor hen, voor de ondertekening van de overdracht van de aandelen van Raf naar Eric. Zodra dit afgehandeld was gaf de notaris beiden een hand. Eric stak nadien de hand uit naar Raf, die het aannam en even langer dan nodig was stevig vasthield terwijl hij op een ijzige manier zei: “Ik wens jou en Tania alle geluk toe!” Hij draaide zich om en vertrok.

Door het vertrek van Raf uit de zaak stokte de toestroom van opdrachten. Zonder zijn controle werden de werven minder goed afgewerkt en kwam het bedrijf in moeilijkheden en verloor zijn goede naam. De cashflow verminderde en er werden noodgedwongen medewerkers ontslagen. Minder inkomsten en verhoogde uitgaven zorgden er voor dat Eric na 16 maand verplicht was om de boeken neer te leggen. Tania die gehoopt had dat ze dubbel zo veel inkomsten zou hebben was woedend en schold hem uit voor loser. Ze ging door de hel toen ze zich verplicht zag om aan te kloppen bij het OCMW omdat ze niks meer had. Bij haar scheiding had ze, tegen het advies van haar advocaat in, gezegd dat ze niks moest hebben van Raf omdat Eric toch het grote geld zou verdienen. Nu zag ze zich genooddaakt om bij hem aan te kloppen. Raf had haar ontvangen in het riante appartement dat hij gekocht had na de scheiding. Hij had haar galant koffie aangeboden dat ze dankbaar had aangenomen. Langzaam kwam ze los en vertelde van het faillissement, dat ze zich had ingeschreven bij de VDAB op zoek naar werk en ze nu leefde van wat ze ontving van het OCMW. “Ik ben stom geweest, ik had me nooit mogen laten verleiden door Eric. In feite heb ik jou altijd graag gezien en ik zie je nog steeds graag. Kunnen we mijn stomiteit niet vergeten en terug proberen om samen door het leven te gaan?”

Raf keek haar lang stilzwijgend aan.

“Als een vaas gebroken is kan je ze lijmen maar je kan er nooit meer water in doen. Ik wil je wel nog een kop koffie aanbieden maar dit is het enige wat ik nog voor jou zal doen. Wil je er nog één?”

Met grote bange ogen schudde ze van neen.

“Dan is het tijd om te vertrekken, doe geen moeite om te proberen mij te overtuigen, vanaf nu ben je hier niet meer welkom. Ze begon te wenen. Hij stond recht en liep naar de keuken waar hij op het aanrecht een doos Kleenex nam, er enkele tissues uit trok en haar deze stilzwijgend aanreikte. Hoopvol keek ze hem aan. Hij nam zachtjes haar linker elleboog vast en zei: “Kom ik help je tot aan de deur!” Eens ze op de gang kwam draaide ze zich om naar hem en zei: “Please Raf!” Hij antwoordde niet en sloot zachtjes de zware deur voor haar neus. Hij had zich hard opgesteld maar met bonzend hart leunde hij nu tegen de gesloten deur. Hij bleef een hele poos staan en hief tenslotte zijn hoofd op en zei vastberaden: “Voilà dit is een afgesloten hoofdstuk.” Nu zat hij hier in de tennisclub met Pierre die op rust was na een volledige carrière als gevechtspiloot. Hij was gelukkig getrouwd met Adrienne waarmee hij had afgesproken zodra ze op 60 jaar met pensioen kon, ze samen de wereld zouden verkennen. Het noodlot had toegeslagen en na een korte ziekte was ze op 58-jarige leeftijd nu twee jaar geleden overleden. Hij en zijn vriend Raf hadden enkele korte relaties achter de rug maar nooit de juiste gevonden.

Erwin, de secretaris van de club, was de resultaten van de interclub ploegen aan het doorsturen naar de federatie en zei: “Als we ooit kampioen willen worden zullen we nieuw bloed moeten aantrekken.”

Raf vulde aan: “We hebben niet alleen nood aan nieuwe goede spelers, maar we zouden ook veel nieuwe dames kunnen gebruiken, want onze damesploeg is zwak!”

Erwin zei met zijn gekende glimlach op de mond: “Ja en niet alleen voor de interclubs!” Hij voegde hier zacht aan toe: “Ik heb heel onze vijver al leeggevist!” De twee lachten luid. Ze kenden Erwin zo goed. Zijn motto was: “Ik heb al duizend vrouwen geneukt maar nooit mijn vrouw bedrogen.” Zijn vrouw was biseksueel en wist van zijn escapades en was er ook niet vies van om haar scheve schaatsen aan te trekken. En toch had het koppel een zalig huwelijk gehad dat geëindigd was door een agressieve hersentumor.

Pierre zweeg even alsof hij de laatste woorden van Erwin wou overwegen. “Wat zouden jullie er van denken van een verbeterde versie te organiseren van het televisieprogramma waarbij single dames en heren op zoek gaan naar een nieuwe partner?”

Raf keek hem glimlachend aan en vroeg: “Meen je dat echt?”

Erwin zei op zijn beurt lachend: “Ik doe in elk geval mee!” Er werd een tweede rondje besteld en er werden verschillende mogelijkheden overwogen. Omdat dit geen clubevenement zou worden werd er afgesproken om enkele dagen later in een leuke brasserie samen te komen met de mogelijke voorstellen.

Ze hadden tijdens de maaltijd alle aangebrachte ideeën overwogen en de meest absurde onder bulderend gelach verworpen. Uiteindelijk waren ze overeengekomen om samen een weekend in de Ardennen te gaan doorbrengen. Erwin kreeg de opdracht om op internet op zoek te gaan naar logies waar ze met een grote groep twee weken zouden kunnen verblijven. Raf moest aan de slag gaan om de criteria op te stellen waaraan de toekomstige deelnemers zouden moeten voldoen. Pierre zou op facebook eens gaan grasduinen of hun idee door niemand anders al was uitgetoetst en moest ook werk maken van een tekst die op facebook zou geplaatst worden om deelnemers van beide sekse te vinden. Opgewonden, maar super enthousiast

hadden ze laat afscheid van elkaar genomen. Binnen de kortste tijd was er een whatsappgroepje aangemaakt waar de berichten heen en weer vlogen. Tien dagen later zaten ze in de SUV van Raf op weg naar de gereserveerde B&B. In de wagen werden de mogelijkheden nogmaals overwogen en besproken maar eerst moesten ze de gepaste locatie vinden.

Zodra ze de kamer in gebruik hadden genomen reden ze op aanwijzen van Erwin naar de eerste voorgestelde locatie op de lijst. Toen ze s 'avonds laat in een oubollig bruin eethuisje aan tafel kwamen, moesten ze toegeven dat geen van de bezochte locaties hun goedkeuring kon wegdragen. Erwin verontschuldigde zich en zei: "We zijn begonnen met de goedkope locaties, maar ik vrees dat we in dit segment niks gaan vinden. Uiteraard heb ik nog een andere lijst maar dat zal door de hoge prijs, de mogelijke deelnemers misschien afschrikken!" Pierre zei: "Laat ons opteren voor een pakketprijs zodat er geen problemen komen bij de afrekening op het einde van het verblijf!"

"Goed idee, want hierdoor zal er een natuurlijke selectie gebeuren wat de groep potentiële deelnemers zal verkleinen!" zei Raf.

"Denk je dat er zo veel gegadigden zullen willen deelnemen?"

"Dat hangt af van de juiste locatie, het voorgestelde programma en de correcte prijs!"

De volgende ochtend stapten ze na een goed ontbijt en onder een stralende zon extra gemotiveerd in de wagen. Raf reed en Erwin die vanachter was ingestapt gaf het volgende adres aan Pierre die het invoerde in de Waze van de wagen. Erwin vertelde waar ze nu naar toe reden. Het was een Lodge hoog boven de Vesder in de buurt van Pepinster. "Volgens mij moet je hier linksaf naar boven." zei Raf een tijd later. Zonder moeite reed de wagen de steile helling op. Boven zagen ze een groot in chalet vorm opgetrokken gebouw met daarnaast een zeer ruime parking. "Wat een uitzicht!" riep Erwin die al snel uit de wagen was gestapt. Zover je kon kijken was er enkel natuur te zien. Pierre had een afspraak gemaakt met de uitbater, Julien Deplat. Het drietal liep naar de Lodge waarvan de voordeur openzwaaide nog voor ze het gebouw hadden bereikt. Een man kwam hen breed glimlachend met uitgestoken hand verwelkomen.

"Goedemorgen Mr. Deplat!"

"Zeg maar Julien! Mag ik jullie deze parel even laten zien?"

"Zeer graag!"

Ze volgden hem door de open keuken met gezellige barstoelen met daarnaast een grote koele berging. Wat verder vonden ze de grote eetzaal waar een enorme tafel met ontelbare stoelen stonden. De ruime leefruimte met verschillende knusse zithoeken en een biljarttafel werd gescheiden van de eetplaats door een halfhoog muurtje in breuksteen. Door een dubbele glazen deur zagen ze het terras waar eveneens een grote tafel stond. "Leuk om bij goed weer buiten te kunnen eten!" zei Erwin die moeite moest doen om zijn enthousiasme te verbergen. "Hier zijn de eerste drie kamers met badkamer" zei Julien terwijl hij een van de deuren opentrok. Zowel de vloeren als de wanden waren bekleed met hout, wat alles gezellig maakte. Na de kamers en de badkamers even te hebben geïnspecteerd ging Julien hen voor, de trap op naar de volgende verdieping. Hier vonden ze tot hun verbazing naast een ruim binnenzwembad, Sauna en Hammam, rondom het hele gebouw een geweldig buitenterras met

zware teakmeubels. Van op deze terras konden zij de flanken naar de Vesder zien. Er was eveneens een ruimte met een pingpongtafel, een dartspel en Kickertafel. Op deze verdieping waren er nog 2 kamers met badkamer. Onder het dak vonden zij dankzij de trap nog eens vijf dubbele kamers met badkamer. Terwijl Julien hen een kopje koffiezette werden alle voordelen van de Lodge nog eens overlopen. De tuin met groot grasveld was een meerwaarde voor buitenactiviteiten. Erwin en Raf waren al verkocht maar Pierre nam hen even mee naar buiten om te overleggen.

“Dit is het!” “Beter gaan we niet vinden!”

“Heb je de prijs gezien? Dit kost hier zeker 100 € per dag per man! repliceerde Pierre. Met de maaltijden en de extra’s erbij gaan we hier snel 3500€ per persoon moeten aanrekenen om alles betaald te krijgen!”

“Ik ben overtuigd dat mensen bereid zullen zijn om dit neer te tellen om 14 dagen, in deze luxe, de liefde proberen te vinden!”

“Laat ons een optie nemen en kijken of er genoeg gegadigden zijn om dit te doen, wat denken jullie?”

“Ik zeg, doen!” zei Raf en Erwin gaf hem een stevig klap op de schouder.

Zonder overtuiging werden de andere locaties bezocht. Op de terugweg naar huis de volgende morgen, werd er beslist over het maximumaantal deelnemers. “Stel dat we genoeg gegadigden vinden, op welke basis gaan we selecteren?” vroeg Raf.

“Eerst en vooral op het uiterlijk, want ik wil geen lelijke donders mee!” lachte Erwin.

“We vragen hen naast een foto eveneens hun geschiedenis even te schetsen,” zei de altijd ernstige Pierre.

“De vraag is of we aan 10 geschikte dames en naast ons drieën nog 7 mannen vinden die samen dit avontuur willen aangaan!”

Pierre opende zijn iPad en las hen het door hem aangemaakte Facebook bericht voor. Meer dan een uur werden er nog vele wijzigingen aangebracht tot ze er alle drie over eens waren dat dit kon geplaatst worden. De exacte prijs, noch de juiste locatie werden niet vermeld, maar er werd wel tussen de lijnen vermeld dat dit geen goedkope reis zou worden. Erwin vroeg zich luidop af of er respons zou komen. Er werd een nieuw email adres aangemaakt met de ronkende titel “Nieuw-geluk-voor-jou@.....be).

Nog diezelfde avond plaatste Pierre het Facebookbericht en merkte toen hij op de entertoets ging drukken dat zijn hand trilde. Zodra het geplaatst was stuurde hij naar zijn vrienden slechts één woord in hoofdletters. “GEPLAATST!”

Hoofdstuk 3 (vele jaren geleden)

Met haastige stappen snelde de steeds gereserveerde Dokter Anatole de Boulenville naar zijn eigen bureau in het Antwerps ziekenhuis. Hij stapte naar binnen, sloot de deur zorgvuldig achter zich en draaide de sleutel in het slot. Hij ging in zijn lederen fauteuil zitten achter zijn bureau en staarde naar de muur rechtover hem waar zijn diploma's en andere belangrijke documenten hem vanachter glas toekeken. Naast de grote foto van de groene Bentley die hij zich had aangeschaft hing het wapenschild van de familie De Boulenville die zijn grootvader had laten ontwerpen. In dit wapenschild waren de letters A D B verwerkt waardoor de eerstgeboren zoon van elke generatie verplicht was een voornaam beginnend met A te kiezen. De tranen rolden over zijn kaken en dat was hem nog nooit overkomen. Steeds had hij alles onder controle gehouden, maar nu waren de emoties zelfs voor hem te machtig. Het telefoontje van zijn zoon Adrien vanuit de verloskamer, had zijn zorgvuldig opgetrokken muur rond zijn hart naar beneden gehaald, zoals de Ramshorens van Jericho. Zijn kleinzoon Alexis was zopas geboren en daardoor was het zeker dat de naam van het geslacht De Boulenville zou doorgaan. Ze waren chirurg van vader op zoon en Anatole was overtuigd dat Alexis hier ook in dit ziekenhuis een gerespecteerd iemand zou worden.

Hij droogde zijn tranen en wachtte tot alle sporen waren verdwenen voor hij zich naar de materniteit haastte, om zijn kleinkind te gaan verwelkomen.

Adrien was op zijn beurt een perfectionist en had erop gestaan om na zijn studies in het Frans, eveneens de Nederlandse taal machtig te worden. Hij was een van de laatste personen die verplicht werden hun militaire dienst te doen. Hij had geweigerd KRO te worden en had zijn lange arm gebruikt om in een Nederlandstalige eenheid als milicien zijn tijd te doden. Bij het afzwaaien sprak hij dan ook perfect Nederlands wat hij als een rijkdom aanzag. Daarna was hij in het ziekenhuis aan de slag gegaan. Jaren later had Anatole een stap opzijgezet om ervoor te zorgen dat zijn enige zoon Adrien, diensthoofd chirurgie kon worden. Anatole was op 65-jarige leeftijd met pensioen gegaan en was enkele weken geleden in het ziekenhuis opgenomen met een hartinfarct. Alle hulp kwam te laat en hij was overleden.

Op een dag steeg de spanning in het ziekenhuis toen de koning in een rolstoel voorbij het bureau van Adrien werd gereden. Hij had geïnformeerd naar de klachten van de vorst en had vernomen dat hij leed aan zware rugpijn en nu naar de radiologie werd gebracht. Als diensthoofd chirurgie had hij de groep gevolgd en op zijn beurt de foto's bekeken en de radioloog gewezen op een schaduw die hem niet beviel. Er werd beslist om echografie te laten gebeuren. Deze gaf nog geen zekerheid dus werd er direct een MRI beslist. De door dr. De Boulenville opgemerkte schaduw bleek een levensbedreigend buikaneurysma te zijn. Als vaatchirurg wist hij dat dit een tikkende tijdbom was. Er zouden echter nog enkele dagen nodig zijn om het noodzakelijke kunststofdeel te maken. De koning werd door hem op de hoogte gebracht van de risico's. Hij zag dat zijn patiënt schrok, maar toch zijn emoties onder

controle hield. Drie dagen later werd alles in gereedheid gebracht om de operatie uit te voeren. Adrien had zijn beste collega gevraagd om hem te assisteren voor het geval de operatie niet zou verlopen zoals gewenst.

De koning werd in de operatiezaal gebracht en terwijl de anesthesist alles voorbereidde, legde de chirurg aan de koning uit hoe de operatie zou verlopen. Hij wees naar de grote klok aan de muur en zei: “Eens we de aorta hebben blootgelegd en de klemmen hebben geplaatst, hebben we maximum 20 minuten de tijd om de aorta te openen, te reinigen, het kunststof stuk in te brengen en de aorta te sluiten. Daarna worden de klemmen aan beide zijden van het aneurysma verwijderd om onomkeerbare schade aan de nieren te vermijden. In het slechtste geval zal je levenslang aan de dialyse moeten. De vorst moest even slikken en draaide zich dan naar de anesthesist, knipoogde en zei: “Laat er ons dan maar snel aan beginnen!” “Slaap wel en tot straks!” was de laatste hoopgevende zin die de koning hoorde voor hij in slaap was.

De Operatie was vlot verlopen en in de recovery kwam de chirurg de koning geruststellen met de woorden: “De nieren werken optimaal en produceren al volop urine!” Na 3 dagen werd de koning naar zijn kamer gebracht waar de koninklijke familie hem opwachtte.

Adrien was superblij met de geslaagde operatie en toen de koning eindelijk het ziekenhuis mocht verlaten was de pers in groten getale aanwezig. De vorst stond erop de chirurg voor de camera's uitvoerig te bedanken.

Drie maand later kreeg Dr. De Boulenville een grote enveloppe waarop in de hoek de Belgische driekleur prijkte. Adrien opende met ingehouden adem de enveloppe. Er verscheen een glimlach op zijn gelaat toen hij de tekst las waaruit bleek dat het de koning had behaagd hem de adellijke titel van Baron te schenken voor bewezen diensten. Hij belde direct zijn vrouw Virginie om het goede nieuws te melden.

Op een van de vele feesten waarop hij en zijn vrouw werden uitgenodigd was hij benaderd door de bisschop van Luik.

“Goedenavond mr. de Baron.”

“Goedenavond Monseigneur!”

“Ik had u graag om een dienst gevraagd.”

“Als ik kan helpen, met veel plezier!” was het antwoord van Adrien.

“We zijn op zoek naar een hooggeplaatst persoon die de medische afdeling van een instelling voor geplaatste kinderen voor zijn rekening zou willen nemen. De instelling is in feite een oud klooster in de buurt van Chaudfontaine. De algemene leiding is in handen van Abbé Ludovic en die wordt daarbij geholpen door de zusters van Liefde.”

“Ik wil dit graag overwegen!”

“Ah dat is fijn ik geef je gegevens door aan Abbé Ludovic en die zal contact met jou opnemen.”

Een week later op vrijdagavond was Adrien naar de instelling gereden en was er met veel respect ontvangen door de Abbé en de zusters. Adrien kreeg een rondleiding door het oude gebouw dat perfect in orde was. Wat hem opviel was dat alle kinderen stil waren en hem met angstige ogen aankeken. Na de rondleiding gingen de heren naar het privé gedeelte van Abbé